

La unitat desitjada i combatuda

L'espai polític que durant tants anys va ocupar CiU, el "pujolisme" per entendre'ns, s'ha començat a esquarterar sembla que definitivament. La proximitat d'un procés electoral, derivat de la inhabilitació del president Quim Torra, ha accelerat les preses de posició i ha magnificat les diferències que havien estat amagades durant molts anys de convivència interessada.

Josep Bayarri Raga,
periodista

La ruptura del conglomerat que fou CiU era de preveure constatat que aixoplugava, sota l'ombra del poderós president, sensibilitats i ideologies fins i tot contradictòries units principalment pel fil conductor de la catalanitat. Primer fou Unió Democràtica, partit d'ideologia demòcrata cristiana amb un llarg historial de lluita antifranquista amb l'afusellament per Franco del seu fundador Manuel Carrasco Formiguera. Conduït durant molts anys d'èxits per Miquel Coll Alentorn i després per Josep Antoni Duran Lleida, que amb les seues obsessions pel poder conduïren al desastre. A Tortosa sempre tingué representació a l'Ajuntament des de Leandro Aymerich i Josep Enric Simó als primers consistoris fins a acabar amb Joan Caballol que, amb una d'aquestes giragonses pròpies de l'oportunisme polític ha acabat sent diputat del grup socialista.

Pel que fa a CDC, el seu referent històric a les Terres de l'Ebre fou Joan Martí Ferrer, fundador d'Òmnium Cultural a Tortosa el 1971 i

quatre anys després del partit; home de Pujol, diputat a Barcelona i senador a Madrid fins a retirar-se del tot de la política. A l'Ajuntament fou Vicent Beguer qui exercí com a alcalde durant 16 anys amb un equip variat, sempre dins de CiU, amb Joaquín Amaré, Ramon Cardús, Rosa Carles o Anna Algueró, entre altres. El 1985 es produí el relleu al partit i a l'Ajuntament amb Mariano Curto Fores, home d'Artur Mas, amb una sensibilitat més progressista. La seua vida política s'estronca en ser desallotjat pel socialista Joan Sabaté amb els vots del PP. Durant els vuit anys d'alcaldia del PSC el panorama de CiU a les terres de l'Ebre va enregistrar importants canvis amb l'accés al lideratge de l'alcalde d'Amposta Joan Roig i a Tortosa d'una nova generació amb Ferran Bel al capdavant que assoliria l'alcaldia el 2007 després de passar pel Senat espanyol. Durant aquests anys, ERC, l'altre gran partit sobiranista, havia tingut un paper molt limitat a Tortosa sense trobar un lideratge que pogués qüestionar el protagonisme convergent. ERC estava en un procés de pèrdua de protagonisme i vots arran dels seus compromisos amb el PSC fins al con-

Els centenars de seguidors de l'Assemblea, Òmnium i la Crida per la República continuaran fidels a l'independentisme, però estan desorientats respecte a quines sigles han d'escollir. La desunió és un mal moral.

grés del 2011 on, de la mà d'Oriol Junqueras, ratificà el seu ferm compromís en la reivindicació sobiranista, fet que li ha permès recuperar un bon marge de la credibilitat perduda.

Ara la crisi derivada de la presa de posició davant els fets del procés independentista i la relació respecte al poder central, han portat a fixar les posicions. Els darrers mesos es refunda la sensibilitat convergent amb la creació del PDeCAT, tothom s'identifica amb les noves sigles, tret dels ja escindits d'Unió que a la vegada es partí internament per acabar en el no-res; però, la passada setmana arribà el trencament entre els seguidors de Puigdemont amb els fidels a la marca del Partit

Demòcrata per una picabaralla infantil pel control de les sigles JxCat. A Tortosa l'opció majoritària s'ha quedat amb PDeCAT influència pel lideratge de Ferran Bel, que forma part del nucli dur del Partit; amb ell l'alcaldesa Meritxell Roigé i els regidors del seu equip municipal.

El panorama sobiranista s'ha dividit de dreta a esquerra entre els successors d'Unió Democràtica amb dues variants segons la seua fermesa; el Partit Nacionalista, el PDCat, JxCat, ERC, el Moviment Independentistes d'Esquerra, els sectors independentistes però fidels a Comuns i finalment la CUP. Això és bo o és dolent per al sobiranisme? No ho sé; els que creuen entendre'n ja ho

diran dogmàticament.

Centenars de gent de l'Ebre, al marge dels partits, han acudit a les convocatòries de l'Assemblea i Òmnium a Barcelona, Madrid, Brussel·les i Perpinyà. Mentrestant, des de fa més de tres anys, un centenar d'irreductibles es troben cada dilluns a la plaça d'Alfonso per demanar l'alliberament dels presos polítics i el retorn dels exiliats; els dissabtes a migdia són una dotzena de fidels a la plaça Barcelona, teixeixen llaços grocs amb la paciència de la Penèlope d'Ulisses. Entre tots ells, molta admiració per Puigdemont. Els partits no hi són; s'ho miren amb dispreu; es creuen en el poder de la veritat absoluta. ■